

Een vader zijn en een vader nodig hebben

Andrew Comiskey

Het jaar 1996 begon voor *Desert Stream* met een uitbarsting van activiteiten en een nieuw elan. God lijkt Zijn oproep aan ons te versnellen om een helend leger op te richten. Als directeur ben ik voortdurend uitgedaagd door de roeping van de Vader op mij om als een vader voor dat leger te zijn; die roeping was het onderwerp van het eindejaarsverslag voor 1995. Ik wil graag nader ingaan op de taak van het vader-zijn. Wat ik in het bijzonder wil benadrukken is mijn voortdurende behoefte om bereikbaar te blijven voor de Geest van de Vader als ik echt Zijn oproep uit wil voeren, om als een vader voor anderen te zijn. Een lineair model van de mannelijke ontwikkeling die een progressie van kleutertijd tot vaderschap schetst, is hier niet van nut. Ik ontdek dat hoe sterker ik moet zijn als een vader, des te meer ik als een kind moet worden in mijn vertrouwen op de hemelse Vader.

Vader-zijn: Enkele nuttige definities

Met vader-zijn, verwijs ik naar de taak van het initiëren van een relatie met anderen, met het doel hen een visie mee te geven en hen dan te helpen hun aandeel in de uitwerking van die visie te realiseren. Mijn taak om als een vader te zijn lijkt toe te nemen, wellicht in combinatie met mijn toenemende volwassenheid als een vader van vier kinderen, maar ook nu de Heer duidelijk heeft gemaakt dat de belangrijkste taak van *Desert Stream* is om leiders op te laten staan en toe te rusten om het werk van de bediening uit te voeren. Ons doel van het vrijzetten van degenen die onderdrukt worden door seksuele gebrokenheid en aids, blijft staan. Wij streven ernaar om dat doel te bereiken door het toerusten van de heiligen om hen te bevrijden, in plaats van zelf alle gebrokenen te proberen te genezen.

Vader-zijn gaat om een verlangen om nieuw leven te (ver)wekken. Voor een christelijke leider betekent het vader-zijn dat we anderen toerusten om te gaan staan in de roeping van de Vader voor hun leven. En als ieder zijn plaats inneemt in het helende leger, worden mijn eigen inspanningen vele malen gereproduceerd door de unieke weergave van Jezus die een ieder laat zien. Op deze manier er als vader te zijn, is een cruciaal onderdeel van mijn eigen ontwikkeling als man geweest, en heeft ook de groei van de bediening bevorderd.

Pater (= vader) Richard Rohr schrijft: „Ieder mens moet een bron van schepping zijn. In elke mannelijke ziel is er een verlangen om een bron van nieuw leven te zijn... Dit verlangen, een bron van schepping te zijn, is onze diepste identificatie met God de Vader. Het uit zich in het verlangen naar vaderschap, of het nu gaat om het krijgen van kinderen in de gebruikelijke fysieke zin of om geestelijke kinderen te hebben in de zin van de bevordering van groei en volwassenheid in anderen.” (*The Wild Man's Journey*, St. Anthony Messenger Press, Cincinnati, 1992; pp.167, 169, 170).

Wat Rohr beschrijft als „nieuw leven tot stand brengen” kan nauwkeuriger worden omschreven als het zegenen en louteren van degenen die de Vader reeds heeft herschapen door Zijn Geest. Op die manier impliceert geestelijk vader-zijn geenszins auteurschap, maar het houdt wel in dat we samenwerken met de werkelijke Auteur van het leven om de tot ontplooiing komende persoon te helpen, in zijn of haar ware vorm te geraken. Ik ben tegelijkertijd nauw betrokken bij dat ontluikende leven, en me er toch van bewust dat hij of zij geheel aan een Ander toebehoort. Mijn woord en wil voor hem of haar wordt dus altijd getemperd door het feit dat de Vader tussen ons staat. De kracht van mijn vader-zijn wordt bepaald door de mate waarin die persoon versterkt wordt om Zijn wil uit te voeren.

Ik zie dit duidelijk met mijn eigen kinderen. Naarmate ze groeien, moet ik leren om een vader te zijn in het licht van hoe de Vader hen al scheppend heeft bedoeld te zijn. Ik hoop dat ik hen help om hun ware vorm te verwerkelijken; ik hoop dat mijn vader-zijn zal helpen om hun zielen vaste vorm te laten aannemen en structuur te geven aan wie zij zijn. Misschien zal ik soms iets van de liefde en genade van de Vader voor hen weergeven op een manier die hen ertoe aanzet om zichzelf te accepteren als unieke en geliefde uitingen van Zijn hand. Natuurlijk ervaar ik mannelijke trots in de manier waarop ik heb bijgedragen aan hun vorming en in de manier waarop ze iets van Annette en mij laten zien in hun identiteit. Buiten hun natuurlijke erfenis, laat elk kind een ontwerp en een doel zien dat wordt geschreven door de soevereine wil van de Vader. In relatie met de Meester Schepper zijn wij als ouders hoogstens co-auteurs.

Vader-zijn: De roeping om voorbij jezelf te zien

Op geen enkele wijze verkleint dat de belangrijke rol van het vader-zijn. Zowel mannen als vrouwen moeten door de mannelijke stem wakker worden gemaakt, als ze in de volheid willen staan van hoe God hen heeft geroepen om te zijn. Die mannelijke stem lijkt vooral relevant te zijn in het roepen van gebrokenen uit de cirkel van hun gebrokenheid en tot in de realiteit van hun roeping als helende soldaten. Een van onze grootste verzoeken in deze bediening van emotioneel en relationeel herstel is dat we vast komen te zitten in onze verwondheid. Nadat we de helende stroom in gestrompeld zijn, gaan we ons wel thuis voelen in de rustgevende wateren en krijgen we wat weerstand tegen het uitstrekken van onze geheeld-wordende ledematen in de dienst naar anderen toe. Wat ik ontdekte is dat God het genezingsproces voortzet naarmate we ermee instemmen om anderen te dienen op een manier die past bij onze gaven en bij ons voorbereid-zijn. Het is niet zo dat we eerst 'heel' worden en dan pas kunnen dienen. Onze heilheid komt tevoorschijn in de loop van een reis die gekenmerkt wordt door zowel het ontvangen van de genezende stroom als het doorgeven ervan aan anderen.

Dat aspect van het vader-zijn is naar voren gekomen in de laatste maanden. Ik heb gemerkt dat onze *Desert Stream* conferenties nu minder gericht zijn geweest op de diepte van onze gebrokenheid en meer gericht op de diepte van Zijn voorziening voor ons in die gebrokenheid. Als gevolg ervaren we een nieuwe rijkdom en standvastigheid in Zijn aanwezigheid die ons tot nieuwe hoop voor onszelf en anderen heeft geïnspireerd. In het licht van die hoop, roep ik de bezoekers van onze conferenties op, om vrij uit te delen wat God hen heeft gegeven. Hij zal het werk afmaken dat Hij in hen is begonnen, en dat werk zal worden versneld door hun gehoorzaamheid om zowel te geven als te ontvangen. Ik merkte deze volheid van geven en ontvangen op, bij de jaarlijkse herstel-conferentie in januari van dit jaar, gesponsord door de Vinyard gemeente van Anaheim. God stortte Zijn Geest uit om de deelnemers te reinigen en te herstellen terwijl Hij hen opdracht gaf om voor elkaar te bidden.

Tijdens die conferentie, riepen we de mensen op, hun zonden te belijden. Ik merkte echter dat we heel weinig teamleden hadden om het proces te ondersteunen van het verbreken van de beleden zonden en het ontvangen van vergeving. Ik realiseerde me dat de deelnemers allemaal voor elkaar zouden moeten bidden. De enige voorwaarde was dat ze eerst vergeving voor zichzelf zouden ontvangen. Zodra onze vier gebedsteam leden hadden gebeden voor de eerste vier deelnemers, verdubbelde het team in omvang en bleef zich verdubbelen tot bijna 300 mensen hun seksuele zonde hadden beleden en reiniging en vergeving hadden ontvangen. Bij het horen van wat terugkoppeling, ontdekte ik dat velen net zoveel vrijheid ervoeren bij het doorgeven van vergeving aan anderen als bij het zelf ontvangen ervan.

Hetzelfde gebeurde toen ik de bidders in de groep vroeg om te bidden voor degenen die aanzienlijke verwonding hadden ervaren in de relatie met hun ouders. Vrouwen kwamen naar voren om te bidden voor degenen die leden aan de "moeder-wond"; mannen kwam naar voren om hen te versterken die geen goede vader hadden gehad. De Geest bewoog Zich met grote tederheid en kracht om de genezing te geven aan de ontvangers. Van even groot belang was de bekrachtiging van de heiligen om deze cruciale genezingen te ondersteunen. We beëindigden de serie workshops met een tijd van uitdelen voor alle gaven en roepingen die vertegenwoordigd waren en die cruciaal zijn voor een effectieve kerkelijke bediening aan de seksueel gebrokenen en degenen die zijn getroffen door aids – voorgangers en oudsten, mensen met een herstel-gerichte bediening, voorbidders en evangelisten. Niet alleen ontvingen de mensen genezing, ook ontvingen zij de bekrachtiging die nodig is om de goede gaven die God hen had gegeven uit te delen.

De vader is een zoon

De taak van het vader-zijn is behalve enerverend ook vermoeiend. Recent ben ik me er in toenemende mate van bewust geworden hoeveel ik uitdeel tijdens die gerichte tijden van het helpen om het helende leger te mobiliseren. En het is juist op die momenten dat ik een Vader nodig heb. Eenvoudig gezegd, ik moet Zijn Tegenwoordigheid ontvangen als de bron en het onderhoud van mijn eigen welzijn als een zoon. Ik kan alleen maar als een vader voor anderen zijn in de mate waarin ik zelf bij de Vader verblijf als een ontvankelijke zoon. Op sommige momenten is de vermoeidheid en honger naar Hem zo groot dat alles wat ik kan doen is mezelf beschikbaar te maken voor Zijn Aanwezigheid in rust, met mijn handen uitgestrekt en mijn gezicht opwaarts gericht als een babyvogel in afwachting van voedsel van zijn moeder. En Hij voedt mij in de stilte als ik mijn geest eenvoudigweg richt op de heerlijkheid van het kruis en Zijn uitnodiging om te rusten in ontvangst neem. Gedurende het afgelopen jaar zijn mijn gebedstijden minder rommelig geworden, misschien een passende aanvulling op een grotere verantwoordelijkheid op het terrein van gezin en bediening. In die tijden van rust, wilde ik alleen maar Hem. De precieze aard van onze

dialogo telt minder dan Zijn voedende, versterkende Aanwezigheid. Het bij mijn Vader zijn is voldoende beloning.

De Vader heeft mij overtuigd van de absolute noodzaak van een dergelijk vertrouwen op Zijn vader-zijn wanneer ik als een vader voor anderen wil zijn. Werkelijk waar, het is niet alleen nuttig; het is geestelijk gezien een kwestie van leven of dood. God gebruikte een recente ervaring van mij met hardlopen om te illustreren hoe dringend mijn behoefte is om als een zoon te ontvangen. Tijdens een reis naar Ohio in hartje winter, ging ik een keer om 6:00 uur erop uit om te hardlopen. Ik nam aan dat het koud zou zijn, maar ik was niet voorbereid op de –20 graden gevoelstemperatuur door de harde tegenwind die ik ervoer toen ik halverwege omkeerde voor mijn terugkeer naar de hotelkamer. De vrieskou drong door de dunne lagen van mijn kleren heen en trok in een alarmerend tempo alle warmte uit mijn lichaam. Een verwoestende hoofdpijn en misselijkheid volgden. Ik bad dat God mij de genade zou geven om mijn hotelkamer weer te kunnen bereiken.

Eenmaal terug, werd ik beangstigd door het onvermogen van mijn lichaam om de warmte van de kamertemperatuur te ontvangen. Ik kon de warmte niet opnemen; het was alsof de kou in mij de controle had overgenomen. Ik lag op bed, me vastklemmend aan de dekens en kussens. Nog kwam de uitkomst niet direct. Het duurde ongeveer een half uur voordat de warmte de overhand kreeg. Gedurende die tijd, gaf de Heer me een beeld van een enorm donzen dekbed dat Hij om me heen stopte. Dat beeld verzekerde me dat de Vader 'in control' was, en dat Hij mij zou herstellen. Later kon ik zien hoe de Heer die ervaring gebruikte om me de gevolgen van mijn vader-zijn te laten zien. Alle druk en vragen waarmee ik geconfronteerd word trekken op een enorme manier mijn voorraden leeg. Net als de koude lucht, trekken ze de warmte van binnen eruit. Als deze belasting niet wordt bijgesteld, kan ze het lichaam totaal beroven van haar capaciteit om te functioneren.

Terwijl ik met het team mijn 'onderkoelings-avontuur' deelde, vertelde een van de leden het relaas van een op televisie uitgezonden redding van een 10-jarige jongen die in de winter in de bergen verdwaald was. De brandweerman die hem ontdekte, opende zijn jas en trok een paar lagen ondergoed los; vervolgens verwijderde hij de jas en het overhemd van het joch en drukte hem tegen zijn blote borst. Hij wikkelde zijn kleren en jas rond de jongen en hield hem zo vast dat zijn gezicht tegenover dat van de jongen was. Die positie maakte het mogelijk dat de lichaamswarmte van de brandweerman werd overgedragen op het kind; ook stelde het de hulpverlener in staat om woorden van leven en vrede tot de jongen te spreken. Hij sprak tot hem over honkbal en vissen, wat de aandacht van het kind afleidde van de angst en de pijn waarin hij verkeerde. De brandweerman hield hem op deze manier twee uur vast, steeds tegen hem pratend, totdat ze in een ziekenhuis aankwamen. De jongen herstelde.

Het verhaal deed me denken aan de grote trouw van de Heer om ons te benaderen met bijna gênante intimiteit. In Zijn nabijheid bij ons, schenkt Hij leven waar we leeg zijn; verdoofd om welke reden dan ook. Het doet me ook denken aan Elisa's benadering van de dode zoon van de Sunamitische: "Hij legde hem op het bed en ging op de jongen liggen, hij legde zijn mond op diens mond, zijn ogen op diens ogen, zijn handen op diens handen. Terwijl hij zich over hem uitstrekte, werd het lichaam van de jongen warm." (2 Koningen 4: 34). Onze Vader is trouw om Zijn tegenwoordigheid aan ons te geven op de diepe plekken, waardoor we opnieuw Zijn leven kunnen ontvangen en erdoor vernieuwd worden. Voor mij heeft Zijn Vader-zijn me gesterkt op die gebieden waar ik als vader snel vermoeid raak.

Mijn vermogen om op een goede manier als een vader te kunnen zijn is afhankelijk van mijn voortdurend ontvangen van mijn hemelse Vader. De taak, een vader te zijn voor vier kinderen en voor een leger van mensen met een genezingsbediening vraagt een sterke gerichtheid naar buiten toe; de focus en impact van dat werk lijkt in kracht en duidelijkheid toe te nemen naarmate ik groei in volwassenheid. Toch is dat werk alleen leven gevend zolang ik zelf onderworpen ben aan de Vader van het leven. Om goed als een vader te kunnen zijn, moet ik in de Vader verblijven als een afhankelijke zoon.

Origineel: [Fathering and Being Fathered](#) (📄).

© *Desert Stream Ministries* / Andrew Comiskey, 1996.

Met welwillende toestemming van *Desert Stream Ministries* vertaald door André H. Roosma, *Accede!*, Zoetermeer, NL, en gepubliceerd op www.12Accede.nl, Febr. 2015.

Voor meer informatie, kunt u contact opnemen met *Desert Stream*: info@desertstream.org.